

Royal Love

Geneva Lee bij Boekerij:

Royal Passion

Royal Desire

Royal Love

Royal Dream

Geneva Lee

ROYAL
Love

Deel 3 van de Royal-serie

ISBN 978-90-225-9594-7
ISBN 978-94-023-1159-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Crown me*
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-zet bv, Huizen

© 2015 Geneva Lee
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de dames van het Royal Court,
we zullen de term lichtzinnig gebruiken.
Blijf slim en sexy, vriendinnen.

1

De zon gluurde opgewekt door het keukenraam naar binnen. Paarse tinten kleurden de hemel en zetten de rustige buurt in Notting Hill in een rozige gloed die ongebruikelijk was voor februari. Ondanks de schoonheid van de vredige ochtend die zich buiten over Londen ontrolde, had ik uitsluitend oog voor de man die tegen het aanrecht leunde. Een zwarte zijden pyjamabroek hing laag op zijn heupen en toonde zijn gespierde buik en brede schouders. Zijn zwarte haar zat in de war van onze ochtendlijke seksessie. Het was nog geen uur geleden dat zijn kristalblauwe ogen mij vasthielden, terwijl hij mijn lichaam overhaalde tot twee hoogst opwindende orgasmes. Maar hoe goddelijk zijn lijf ook was, het viel in het niet bij zijn hart. Dat van mij trok even samen in de wetenschap dat hij van mij was. Het leek onvoorstelbaar dat deze beestachtige, knappe man bij mij hoorde.

Alexanders verdorven mond vertrok zich in een veelbetekenende grijns toen hij zag dat ik me aan hem stond te verlustigen. Hij stak me een mok toe. ‘Voor jou, popje.’

Ik nam voorzichtig een slokje en knikte goedkeurend.

‘Begin ik het eindelijk een beetje te leren?’ vroeg hij.

‘Het is niet slecht,’ bevestigde ik en ik nam nog een slokje.

‘Zorgen dat je voldoende cafeïne binnenkrijgt is wel het

minste wat ik voor je kan doen na vannacht, zelfs als het betekent dat ik koffie moet zetten.’

‘Als je van plan bent me steeds tot diep in de nacht wakker te houden, kan ik het alleen maar met je eens zijn,’ zei ik plagerig en ik probeerde te negeren wat er allemaal in mijn onderbuik gebeurde bij de herinneringen aan hoe hij me precies wakker had gehouden. Het begon een slechte gewoonte van me te worden om te laat op mijn werk te komen, meer verleiding kon ik echt niet gebruiken.

Alexander en ik hadden een prettige routine ontwikkeld in de laatste maanden, afgezien van onze aanhoudende discussie over wat nu beter was, koffie of thee. We hadden de feestdagen overleefd én onze beide families. Dat laatste was geen geringe prestatie, gezien het feit dat zijn vader graag zou zien dat ik in het niets zou verdwijnen en het huwelijk van mijn ouders aan een zijden draadje hing. Ondanks alles was onze relatie sterker dan ooit. De leugens en geheimen die ooit tussen ons in hadden gestaan, hadden plaatsgemaakt voor vertrouwen en begrip. Daarmee was het moment aanbroken om me te richten op de veranderingen die het jaar zou brengen. Het was niet zo dat ik niet met Alexander wilde trouwen. Ik kon niet wachten om zijn vrouw te worden. Het was meer dat met hem trouwen zou betekenen dat ik moest optrekken met mensen die ik liever uit de weg ging, nog even afgezien van het feit dat ik moest accepteren dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn.

Hij legde zijn hand onder mijn kin en eiste mijn aandacht weer op. ‘Je ziet eruit alsof je weer veel te veel over van alles aan het nadenken bent.’

Ik dwong mezelf te glimlachen en schudde mijn hoofd. ‘Ik heb gewoon veel aan mijn hoofd op dit moment.’

‘Nou, al heel snel kan er één ding van je lijstje af.’ Hij zei

het nonchalant, maar dat weerhield me er niet van om me-
teen in de verdediging te schieten.

Ik haalde diep adem. Daar gingen we weer. Dit was nu
precies het gesprek dat ik wilde vermijden met mijn veel te
beschermende lover.

‘Ik ga mijn werk missen. En ze hebben me nodig,’ zei ik.
Misschien dat het voor anderen geen droombaan was, maar
het werk dat ik voor Peters & Clarkwell verrichtte, was be-
langrijk. Voor mij, in elk geval. Hoewel ik een relatieve
nieuwkomer binnen het bedrijf was, had ik al gewerkt aan
diverse campagnes rond milieubescherming en maatschap-
pelijke belangen die internationaal de aandacht hadden
getrokken. Het mooiste was nog dat ik door mijn werk – pers-
berichten schrijven en socialmediastrategieën ontwikkelen –
daadwerkelijk iets positiefs de wereld in kon brengen. Ik zou
er niet rijk van worden, maar dat deed er niet toe, gezien het
saldo van mijn trustfonds. Deel uit gaan maken van de ko-
ninklijke familie betekende echter nieuwe verantwoordelijk-
heden waarvoor ik mijn baan zou moeten opgeven. Het was
een bittere pil voor me en ik had er nog geen vrede mee.

Alexanders blauwe ogen vlamden tot leven en hij trok
nieuwsgierig een wenkbrauw op. ‘Ik heb jou nodig en jij
hoeft niet te werken.’

‘Ik wil werken. In goeden doen zijn is geen excuus om de
hele dag te shoppen of naar een spa te gaan.’

‘Je zult echt niet zoals je moeder worden,’ verzekerde
Alexander me. Hij deed niet eens moeite om subtiel te zijn,
maar gaf zoals altijd de voorkeur aan recht voor zijn raap
spreken. Uiteraard wist hij wat er bij mij speelde. Althans,
dat dacht ik toch, voor hij eraan toevoegde: ‘En geloof me, je
zult heel wat verantwoordelijkheden hebben naast shoppen
en modderbaden nemen.’

Ik zette mijn koffie neer en draaide me naar hem toe, mijn hand gleed naar beneden om met het koordje van zijn broek te spelen. ‘Zoals?’

Zijn arm gleed om mijn middel en hij trok me krachtig tegen zich aan. Tussen ons in werd zijn pik stijf, tot het een harde reminder was aan wat hij precies van me verwachtte. Maar ondanks het verlangen dat alweer in me opwelde, wilde ik het onderwerp ook niet zomaar laten gaan. ‘Kunnen we beginnen met de hele dag in bed blijven?’

‘Hoezeer het idee om je de hele dag naakt in mijn buurt te hebben me ook aanstaat, toch doelde ik meer op je andere verantwoordelijkheden. Er zullen bepaalde verwachtingen zijn als je eenmaal mijn vrouw bent, liefje.’ Zijn toon was milder, hoewel hij me nog altijd stevig en onverbiddelijk vasthield.

‘O.’ Dat sprak voor zich. Dat wist ik ook wel. Of ik dacht toch dat ik het wist. Maanden geleden had ik al tegen mijn baas gezegd dat ik in februari zou stoppen, waarom wilde ik er dan niet aan dat dit ook echt ging gebeuren? Waarschijnlijk omdat het betekende dat ik alles waar ik voor had gestudeerd en hard voor had gewerkt de rug moest toekeren, om te gaan navigeren op de ruwe zee van de royals. Voor de meesten van hen was ik slechts een Amerikaanse huichelaarster die niet belangrijk genoeg was om te trouwen met de troonopvolger. Mijn opvoeding, mijn opleiding, het betekende allemaal niets voor hen. Daarom stak het extra dat ik mijn carrière moest opgeven.

Alexanders lippen gleden over mijn kaak. ‘Het is geen doodvonnis.’

‘Dat zou meer indruk maken als je niet deed alsof het dat wél was,’ kaatste ik terug, niet in staat mijn opstandigheid te onderdrukken.

‘Clara, je kunt nog altijd werken met goede doelen. Als we getrouwd zijn, staan al mijn connecties en middelen tot je beschikking. Je zult wereldleiders ontmoeten om verandering te stimuleren in plaats van onlinecampagnes te voeren.’

Ik had zomaar het gevoel dat hij me die kansen veel glamozeuzer en effectiever voorschotelde dan ze in werkelijkheid zouden zijn. Het probleem was dat ik het verschil tussen activisme en politiek kende. Dat wist Alexander ook wel. En hoe ik me er ook onder voelde, ik wist dat door voor hem te kiezen ik mijn hele oude leven moest opgeven, en die keuze had ik al gemaakt. Ik had alleen verwacht wat langer aan het idee te kunnen wennen. Maar niets waar Alexander mee te maken had verliep geleidelijk. Alles tussen ons ging te snel. Onze ontmoeting op mijn afstudeerfeest, samen in bed rollen, verliefd worden. Onze relatie was in het begin nogal stormachtig geweest, maar sinds we ons afgelopen najaar tegenover elkaar hadden uitgesproken en hadden besloten voor elkaar te gaan, was het allemaal snel gegaan. De bruiloft was over krap twee maanden. Het duizelde me nu al weken en ik had moeite om mijn eigen leven bij te benen.

‘Ik blijf liever met jou in bed dan dat dat ik vergaderingen met politici uitzit,’ gaf ik toe en ik zuchtte. Als ik dan toch mijn carrière moest opgeven, dan verzachtte een leven met Alexander die tegenvaller toch wel enigszins. Hoeveel er ook veranderde, hij was een constante factor. Mijn middelpunt. Mijn kern. Zolang ik hem had, kon ik alle chaos aan.

Zijn handen gleden van mijn heupen naar mijn kont. ‘We zouden vandaag in bed kunnen blijven.’

‘Niks daarvan, X.’ Ik gaf hem een plagerig duwtje. ‘Ik heb Tori beloofd met haar te lunchen en heb gezworen dat ik niet te laat zou komen.’

‘Zeg gewoon tegen je baas dat er dringende staatszaken tussen zijn gekomen.’

Hij draaide met zijn heupen om me te laten merken hoe zijn eigen zaakje dringend om aandacht bedelde.

Ik slikte een kreun in, maar Alexander had aan één afgeleid momentje van mijn kant al genoeg om mijn rok omhoog te schuiven naar mijn middel. Laag gegrom vibreerde door zijn lijf toen hij het setje van mijn tere kanten kousenband en string aanraakte. Een vinger schoof het kant opzij en ontblootte mijn vulva. Mijn lichaam gonsde alweer vol verwachting.

‘Ik kan je niet laten gaan zonder je even fatsoenlijk uit te zwaaien,’ murmelde hij gladjes.

‘Je hebt me vanmorgen al twee keer heel grondig uitgezwaaid.’ Ik wist echter dat het een verloren zaak was. Mijn lijf reageerde hongerig op zijn zachte strelingen en ik wiebelde met mijn bekken tegen zijn hand.

‘O, god, ik hou van je,’ zei hij toen mijn vingers over zijn tailleband gleden om zich gretig rond zijn pik te sluiten.

Werk kon beslist nog wel even wachten.

Een half uur later was ik absoluut te laat. Misschien was het maar beter dat mijn laatste werkdag in zicht kwam. Als ik zo doorging, zou ik vermoedelijk toch al ontslagen worden. Ik trok de rode deur van ons huis achter me dicht en zwaaide naar de Rolls-Royce die ervoor geparkeerd stond. Norris, Alexanders persoonlijke bodyguard die nu ook over mijn veiligheid waakte, zag ik niet, maar ik wist dat hij in de auto op me wachtte om me naar kantoor te brengen. Ik wilde net naar de wagen lopen toen ik voelde dat ik op iets zachts stapte. Toen ik een stapje terug stommelde, zag ik een vertrapte roos liggen. Ik hurkte en pakte hem met trillende vingers op.

Onmiddellijk keek ik om me heen in de kleine voortuin die privacy bood aan de woning. Of dat toch tenminste zou moeten doen. Mijn maag keerde zich om in mijn lijf en ik liet de resten van de bloem op de grond vallen.

Er was hier iemand geweest.

Norris dook voor me op en hoewel de uitdrukking op zijn vriendelijke, verweerde gezicht stoïcijns bleef, zag ik aan de spanning in zijn houding dat we ons hetzelfde afvroegen: was de roos een blijk van bewondering of een dreigement?

‘Heb je hier iemand gezien?’ vroeg ik. Het was een domme vraag. Als Norris iemand zo dicht bij ons huis had aangetroffen, zou die al op weg zijn naar het dichtstbijzijnde politiebureau.

Hij pakte de bloem op en inspecteerde hem aan alle kanten. Zonder erbij na te denken plukte ik er een van de blaadjes af en wreef het heen en weer tussen mijn vingers. Het was koud, bijna bevroren. De roos had hier wellicht al de hele nacht gelegen. Dat betekende dat wie hem ook had achtergelaten langs de security was gekomen die voortdurend, zij het op enige afstand, aanwezig was.

‘Ms. Bishop,’ zei Norris op effen toon en hij leidde me zachtjes terug naar de voordeur. ‘Ik stel voor dat u binnen wacht terwijl ik dit even bespreek met Alexander.’

Dit zou ’m niet worden. Mijn leven stond al op zijn kop, ik kon me niet bang laten maken door elke vermeende bedreiging. Achter dichte deuren blijven was geen optie. ‘Ik kom al te laat op mijn werk.’

‘Het duurt maar heel even,’ verzekerde hij me.

Ik haalde diep en gefrustreerd adem, rechtte mijn schouders en stond toe dat hij me weer naar binnen leidde. Veel keuze had ik niet. Hoe graag ik ook wilde doen alsof er niets gebeurd was, Norris was degene die me naar kantoor zou

rijden, dus ik kon óf in mijn eentje buiten wachten, óf doen wat hij vroeg. Het was bovendien niet uit angst dat ik ervoor koos om me terug te trekken, ik zou wellicht iets belangrijks kunnen opvangen. De beveiliging was aangescherpt sinds ik was aangevallen door mijn getikte ex-vriend Daniel, op de avond dat Alexander en ik onze housewarmingparty hielden. Hij zat inmiddels vast, op beschuldiging van poging tot moord, naast nog wat minder zware aanklachten. Alexander en Norris beperkten hun gesprekken over mijn persoonlijke veiligheid tot een minimum, althans, waar ik bij was. Na het aanzoek had ik dat maar zo gelaten om de romantiek niet te verpesten. Maar dit veranderde alles. Als er iets gaande was, moest ik dat weten.

Alexander verscheen in de hal zodra de voordeur open was gegaan. Er viel niets van zijn gezicht af te lezen, een vaardigheid die hij had geperfectioneerd na jaren onder het vergrootglas van de media te liggen. Zijn kaarsrechte pose verreesde echter dat hij alert was. Ik werd heen en weer geslingerd tussen op hem afhollen en dicht bij de deur blijven, omdat ik niet zeker wist of hem aanraken hem op dit moment zou kalmeren of juist nog meer van streek zou maken. Hij vreesde voor mijn leven. Zijn moeder en zijn zus had hij al verloren, en Daniels aanval had zijn angst alleen maar groter gemaakt. Alle securitymaatregelen van de wereld leken hem niet gerust te kunnen stellen.

Norris gaf de roos aan hem. Geen van beiden sprak, maar de blik die ze uitwisselden, zei genoeg.

‘Wat is er aan de hand?’ wilde ik weten.

‘Kun je even buiten wachten?’ vroeg Alexander aan zijn vertrouweling.

Tot zover dus informatie krijgen.

Zodra Norris de deur uit was, wendde ik me tot mijn ver-

loofde. ‘Zeg me dat dit gewoon een geste is van een uiterst onopvallende bewonderaar.’

‘Misschien.’ Meer zei hij niet, maar wat hij niet zei, was veelzeggend.

‘Daniel zit vast in afwachting van zijn rechtszaak,’ zei ik.

‘Clara.’ Zijn toon was waarschuwend, maar dat negeerde ik.

‘Waag het niet om me te Clara’en,’ snauwde ik. ‘Je laat deze plek al maanden bewaken alsof het een nucleaire testlocatie is. Als er iets gaande is, wil ik het weten.’

In ons eigen huis stonden we vierentwintig uur per dag onder toezicht. Meestal was ik in staat dat te negeren. De mannen die Alexander had ingehuurd om me te beschermen waren ex-militairen en erg goed in wat ze deden. Ze bleven buiten, maar toch voelde ik hun aanwezigheid zelfs binnenshuis. Als ik aan het werk was, kon ik niet eens even buiten de deur lunchen zonder dat er een gewapend escorte in de buurt parkeerde. Het was de voorzichtigheid voorbij, tenzij...

Opeens begreep ik het en ik moest steun zoeken bij de muur om overeind te blijven, zo schrok ik. ‘O, mijn god.’

Ik voelde Alexanders armen al om me heen voor ik woorden kon vinden voor de angst waar mijn tong over struikelde. ‘Je bent veilig.’

Maar dat was ik niet. Niet als...

‘Hoe lang al?’ Mijn woorden klonken hol. Ik zou niet toegeven aan de angst die zich opbouwde in mijn buik, wat betekende dat ik mezelf niet kon toestaan ook nog maar iets te voelen.

‘Er is geen gevaar. Niet met Norris en het team...’

Ik hief mijn hand op om hem het zwijgen op te leggen. ‘Hoe lang al?’ herhaalde ik.

‘Sinds Zwitserland,’ zei hij ongebruikelijk kleintjes.

‘Zwitserland?’ piepte ik. Daar waren we maanden geleden geweest, nog voor Pepper naar de pers was gestapt met beschuldigingen dat Alexander haar gedrogeerd had en voor hij de koers van mijn leven had veranderd met één simpele vraag. ‘Je wist dit al die tijd al? Zelfs toen je me ten huwelijk vroeg?’

‘Ja,’ bevestigde hij.

Ik duwde hem van me af, omdat ik opeens ruimte nodig had om adem te kunnen halen. De hal tolde om me heen en ik vocht om de controle te houden over alle tegenstrijdige emoties die in me rond raasden. Angst sloopte echter de muren die ik om me heen had opgetrokken en brak vrij met een vloedgolf van paniek die niet tegen te houden was.

‘Ik wilde je niet onnodig bang maken. Het zou geen verschil hebben gemaakt, of je nu op de hoogte was of niet.’

‘Natuurlijk wel!’ Maar ik wist dat ik het mis had. Ik zou me niet veiliger hebben gevoeld als ik had geweten dat Daniel weer op vrije voeten was. In dit geval was kennis geen macht. Ik voelde me tenminste allesbehalve machtig nu ik het wist. ‘Hoe heeft dit kunnen gebeuren?’

‘Een overijverige advocaat.’ Alexanders lippen vertrokken zich in een berouwvolle glimlach. ‘Tegen de tijd dat ik op de hoogte werd gesteld, was hij allang verdwenen.’

‘Verdwenen?’ herhaalde ik. Ongeloof mengde zich met de chaotische mix van gevoelens die in mijn maag ziedde. Hoe kon hij verdwenen zijn? Zelfs als hij in afwachting van zijn proces was vrijgelaten, had ik de aanklachten tegen hem niet ingetrokken.

Toen Alexander me nogmaals aanhaalde, liet ik me door hem omhelzen, om weg te smelten in de veiligheid van zijn hug. Maar hoe graag ik ook wilde geloven dat hij me kon

beschermen, als Norris Daniel niet kon vinden – en als alle mannen die Alexander achter mijn rug om had ingehuurd niet hadden gezien hoe hij die roos achterliet – was er maar weinig hoop. Het besef verkilde mijn bloed en nestelde zich diep in mijn botten.

Ik maakte me los uit zijn armen en liep naar de deur. ‘Ik moet gaan.’

‘Clara, als ik...’

‘Ik wil het niet weten,’ kapte ik hem af. De afgelopen maanden was ik in de veronderstelling geweest dat Alexander te beschermend was omdat ik dacht dat de bron van zijn paranoia achter de tralies zat. ‘Ik weet niet wat ik erger vind: dat Daniel is vrijgelaten of erachter komen dat je dat voor me hebt verzwegen. Je hebt tegen me gelogen. Ik moet even rustig nadenken.’

‘Clara.’ Zijn stem was scherp, maar ik negeerde hem.

‘Ik dacht dat we al deze shit achter ons hadden gelaten. Ik zie je later wel weer, X.’ Ik vertrok voor hij met nog meer smoesjes op de proppen kon komen. Hij had me willen beschermen, dat wist ik ook wel. Maar dat maakte het nog niet makkelijker om zijn verraad te slikken of onder ogen te zien dat mijn broze geluk in scherven lag. Op dit moment wilde ik maar één ding en dat was even een moment voor mezelf, om te verwerken waar ik zojuist achter was gekomen.

Niemand kon me beschermen.

2

Een bekende roodharige verscheen in de ingang van mijn hokje. Tori grijnsde me vermoeid toe en ik wenkte haar naar binnen. Ze liet zich op mijn extra stoel vallen, wreef over haar babybuikje, dat net een beetje zichtbaar begon te worden, en slaakte een diepe zucht. De frustratie die eruit sprak kon zich meten met die van mij. Blijkbaar verliep deze maandag voor niemand soepel. Ik kon alleen maar hopen dat wat haar dwarszat niets te maken had met gestoorde stalkers of bezitterige vriendjes. Gezien het feit dat ze wat had met de aardigste man ter wereld, zat het op dat gebied wel snor.

‘Is het zo erg?’ vroeg ik meelevend. Ik sloeg mijn armen over elkaar, leunde achterover en wachtte geduldig. Het ontging me niet dat ze er uitgeput uitzag. Tori’s lichte huid leek extra bleek door de donkere kringen onder haar ogen. Haar rode haar, dat ze normaal gesproken in glamoureuze golven of hippe knotjes droeg, zat nu in een slappe paardenstaart.

‘Ik loop achter met de PostAid-campagne. Ik dacht dat ik de achterstand dit weekend wel kon inhalen, maar ik ben zo verdomd moe. Als je zwanger bent, wordt het toch juist makkelijker in het tweede trimester?’

‘Ik zou eens met je baas gaan praten,’ zei ik droog en ik gooide er ten overvloede ook nog een knipoog tegenaan.

‘Volgens mij loopt die nog meer op zijn tandvlees dan ik. De tweeling heeft griep gehad. Blijkbaar staan we allemaal op instorten.’ Haar blik viel op mijn stoel. ‘Mijn arme rug trekt het nu al bijna niet meer en ik moet nog vijf maanden! Ik ben aan het kijken naar ook zo’n speciale stoel, maar toen ik de prijzen zag, was het me duidelijk dat ik op de uitverkoop moet wachten.’

‘Dit is wat mijn vader, de workaholic, een kerstcadeau vindt. Ik moet toegeven dat het geen slechte keuze van hem was,’ zei ik en ik trommelde met mijn vingers op de leuningen van mijn nieuwe Aeron-stoel. Ik zei er maar niet bij dat het extravagante geschenk zijn zoveelste poging was om bij me in een goed blaadje te komen. Het gebaar was absurd, gezien het feit dat ik mijn vader noch uit de weg ging, noch op een andere manier onaardig had behandeld sinds ik hem met een andere vrouw in bed had betrapt. Mijn moeder en mijn zus hadden vergelijkbare dure cadeaus gekregen, maar we wisten allemaal dat alle cadeaus van de wereld niet konden uitwissen wat hij had gedaan. ‘Weet je, ik heb deze eigenlijk niet meer nodig.’

Ik stond op en duwde de stoel naar haar toe. Zo kwam er tenminste nog iets goeds van mijn vaders poging om zijn slippertje af te kopen.

‘Echt waar?’ Ze straalde even, maar zakte prompt weer in, met tranen in haar ogen. ‘Ik vergeet steeds dat dit je laatste week is.’

‘Ik vergeet steeds dat alles je op dit moment aan het huilen kan maken,’ zei ik plagend. ‘Bekijk het van de zonzijde: je krijgt mijn stoel.’

Ze lachte stijfjes. ‘Nu voel ik me nog beroerder. De dokter heeft gebeld, ik moet even langskomen in de praktijk. Kunnen we onze lunch verzetten?’

‘Maar natuurlijk.’ Ik hoopte dat mijn antwoord niet te geforceerd klonk. In werkelijkheid was ik best een beetje teleurgesteld dat wat vermoedelijk mijn laatste lunch met haar zou worden niet doorging. Ik zou het missen, al was ik blij voor haar dat ze een kindje kreeg.

Het zou nog moeilijk worden om professioneel te blijven als ik hier mijn boeltje pakte. Bennett en Tori zou ik natuurlijk weer zien, ze stonden op mijn persoonlijke gastenlijst voor het verlovingsfeest en de trouwdag. Tori zou helaas het, ongetwijfeld wilde, vrijgezellenfeest moeten uitzitten dat Belle aan het plannen was. En ik kon niet wachten om over een paar maanden haar baby in mijn armen te kunnen houden. Ze zouden in mijn leven blijven, en toch zou het niet meer hetzelfde zijn. Ik had me gehecht aan het stel, hoewel ik vermoedde dat dat ook wel een beetje kwam doordat ik jaloers was op het feit dat ze zo’n volstrekt normale relatie hadden. Ze gingen samen uit. Keken thuis naar films. Werden niet gevolgd door paparazzi, waren niet het onderwerp van roddels in de tabloids. Ik pakte een notitieblok en een pen, zette mezelf schrap en liep naar het kantoor van mijn baas, in de wetenschap dat ook de strategiesessies die we elke ochtend hielden spoedig verleden tijd zouden zijn. Omdat Bennett aan het bellen was, bleef ik in de deuropening staan, maar hij wenkte me al binnen.

‘Begrepen.’ Bennett draaide zijn stoel om zodat hij uit het raam kon kijken. Het uitzicht werd geblokkeerd door het weerspiegelende glas van het Gherkin-gebouw, maar hij staarde zonder te knippen in het felle, reflecterende zonlicht.

Mijn hart kneep samen, vol van tegenstrijdige gevoelens, maar ik wist me te beheersen. Mijn moeder was zo hulpvaardig geweest om me vorige week een tijdschriftartikel te stu-

ren over de top vijftiwintig aan stressvolle gebeurtenissen die een mens in zijn leven kon meemaken. Ik was bij nummer tien gestopt met bijhouden welke allemaal op mij van toepassing waren. Het daadwerkelijke aantal was veel hoger. Alle spanning en verandering maakten me bijna net zo jankend als Tori, maar ik weigerde om te gaan huilen toen Bennett zijn stoel weer naar mij draaide en vroeg hoe mijn dag was. Ik ging niet in snikken uitbarsten. Niet tot mijn laatste dag op kantoor was aangebroken, tenminste.

In plaats van mijn emoties de vrije loop te laten, stak ik van wal over de strategieën die ik het afgelopen weekend had uitgewerkt. Het enige pluspunt aan Alexanders toenemende familiale verplichtingen was dat ik buiten werktijd iets meer tijd had voor projecten. Een uur later had ik Bennetts halfslachtige goedkeuring voor alles wat ik aan hem voorgesteld had.

‘Wat moet ik straks nou toch zonder jou beginnen?’ vroeg hij toen ik de laatste cijfers had opgesomd over een gezondheidscampagne die we samen met de BBC deden.

Ik stak een vermanende vinger op. ‘Daar gaan we het niet over hebben!’

‘Je wilt niet echt met die vent trouwen, toch?’ polste Bennett.

‘Nu we het toch over trouwen hebben,’ zei ik ad rem. ‘Wanneer ga je Tori nu eens een aanzoek doen?’

‘Hé, ik heb haar gevraagd, hoor.’ Verdedigend stak hij zijn handen omhoog, lachrimpels verschenen rond zijn warme bruine ogen. ‘Ze zei dat ze me naar de eerste de beste kerk sleept na de eerste nacht waarin ze acht uur onafgebroken kan slapen.’

‘Ter verdediging,’ mengde Tori zich vanuit de deuropening in het gesprek. ‘Ik zie eruit als een zombie. Het enige

wat ik wil is één fatsoenlijke, snelle foto van mijn trouwdag waarop ik er niet uitzie alsof ik zo iemands hersens ga verorberen.’

Ik lachte met hen mee voor ik me terugtrok in mijn hokje. Het was onthutsend, hoeveel projecten ik nog moest afronden. Een uur later had ik alle dossiers op mijn bureau gesorteerd en ze overgedragen aan de diverse projectmanagers die ze zouden overnemen. Net nadat ik de laatste stapel veilig en wel had afgeleverd, ging mijn mobieltje. Lola’s gezicht knipperde op het scherm en ik haastte me terug naar mijn veilige hokje voor ik het gesprek aannam. Wat er van mijn dagelijkse leven werd geventileerd op de covers van roddelbladen was al meer dan genoeg, ik wilde niet het risico lopen dat ook de huwelijksproblemen van mijn ouders op een of andere manier zouden uitlekken. Het was al maf genoeg dat mensen serieus wilden weten wat ik kocht als ik bij Tesco boodschappen deed, ik wilde onder geen beding mensen reden geven om over familie zaken te speculeren.

‘Hoi Lola,’ zei ik als enigszins ademloze begroeting.

‘Was je aan het rennen of zo?’ vroeg ze. Het vleugje verwarring in haar stem sloeg al snel om in ergernis. ‘En waarom fluister je in vredesnaam?’

‘Ik ben op mijn werk,’ zei ik gedempt. Hoe dol ik ook op mijn zusje was, haar ongezouten botheid zorgde ervoor dat ze situaties niet altijd even fijnzinnig aanvoelde.

‘Ik dacht dat je op een kantoor werkte, niet in een bibliotheek.’

Ik schudde mijn hoofd en verwonderde me over de vreemde mix van Brits en Amerikaans waar mijn zusje uit bestond. Toen we naar Engeland verhuisden, was ze nog zo jong dat ze een subtiel Brits accent had opgepikt, maar haar vrijpostigheid was puur Amerikaans. Ik daarentegen sprak

Amerikaans, maar koos mijn woorden zo zorgvuldig als een Brit. Nou ja, meestal dan.

‘Het lijkt me prettig om nog iets van mijn persoonlijke leven privé te houden.’ Onwillekeurig draaide ik met mijn ogen, blij dat ze het niet kon zien. ‘En ik wil niet dat de familieproblemen in de bladen terechtkomen.’

Ik had geen reden om iemand bij Peters & Clarkwell ervan te verdenken dat die zich had laten omkopen door de media, maar sinds mijn verloving met Alexander was de interesse in mij ronduit hysterisch geworden. De pers was onverzadigbaar, of het nu ging om een analyse van mijn vermeende voorkeur voor scharreleieren of interviews met mensen die wel eens een college met me hadden gevolgd.

‘Mam vindt het enig om in de bladen te staan.’

Normaal gesproken zou ik zeggen dat ze een punt had, maar mijn moeders koppige weigering om toe te geven dat mijn vader vreemdging suggereerde toch dat er grenzen gesteld moesten worden. Een sappig verhaal over de affaire van mijn vader zou veel geld waard zijn en zou mijn moeder kapot kunnen maken. Uiteraard gaf Lola niet toe dat ze het zelf ook best leuk vond om op covers te staan. Onze gedeelde genen maakten duidelijk dat ze een jongere, slankere versie van mij was, eentje die zich beter wist te kleden. Veel beter. Als fashionista was ze in no-time een echte trendsetter geworden, die in de Verenigde Staten zelfs een hype had veroorzaakt met haar voorliefde voor Kate Spade-handtassen. Blogs waren begonnen met een Lola Watch, zochten uit welke labels ze droeg en probeerden haar te koppelen aan 's werelds meest begeerde vrijgezellen. Ik vond het allemaal wel erg ver gaan, maar het was een mooie afleiding van wat zich achter gesloten deuren afspeelde en Lola leek het bepaald niet vervelend te vinden.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde ze. ‘Ze heeft me gevraagd om met haar te gaan winkelen voor een jurk en een hoed voor een bepaalde feestelijke gebeurtenis. Iets met een huwelijk of zoiets. Zeg me alsjeblieft dat je laatste werkdag in aantocht is, ze staat erop om samen te gaan.’

‘Ik heb nog geen definitieve datum,’ jokte ik. ‘Ga anders gewoon alleen een hoed met haar kopen voor het verlovingsfeest. Dat is aanstaand weekend.’

‘Daarvoor heeft ze al maanden geleden een hoed uitgezocht,’ zei Lola nadrukkelijk. ‘Ze gaat het je vragen bij de familiebijeenkomst volgende week, zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd.’

‘Het verbaast me niet.’ Met een zucht keek ik op mijn horloge. ‘Sorry Lola, ik moet ophangen.’

‘Je hangt pas echt als je mama langer laat wachten,’ zei Lola vermanend en ze verbrak toen snel de verbinding.

Ik verdrong de gedachten aan belangrijke data en hoeden uitzoeken. Een van de vele redenen dat ik mijn werk zou missen, was dat het zo lekker afleiding bood van alles wat bij mijn bruiloft kwam kijken. Nu alles zo gecompliceerd was, kon ik er echt niet nog meer trouwvoorbereidingen bij hebben. Niet nu Alexander toch nog geheimen voor me bleek te hebben. Niet nu zijn vader ons nog steeds niet zijn zegen wilde geven. En al helemaal niet nu Daniel weer vrij rond bleek te lopen. De angst bezorgde me een brok in mijn keel die zich niet zomaar weg liet slikken. Mezelf begraven in mijn werk betekende dat ik dat even niet onder ogen hoefde te zien.

Een paar spreadsheets en een PowerPoint later was ik verbaasd toen ik naar de klok keek en zag dat het bijna lunchtijd was. Mijn maag rommelde, gewend aan het strakke tijdschema waarop ik mijn maaltijden at, maar toch had ik geen trek.